

душевного хвилювання / О. В. Авраменко // Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. – 2003. – № 3-4 (7-8). – С. 226-230.

4. Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 07.02.2003 № 2 // Вісник Верховного суду України. – 2003. – № 1(35).

5. Авраменко О. В. Врахування стану сильного душевного хвилювання у кримінально-правовій кваліфікації / О. В. Авраменко // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична. – 2007. – Вип.1. – С. 218-230.

6. Авраменко О. В. Стан сильного душевного хвилювання як обставина, що пом'якшує покарання / О. В. Авраменко // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична. – 2006. – Вип. 1. – С. 250-261.

7. Авраменко О. В. Кримінальна відповідальність за умисне вбивство, вчинене у стані сильного душевного хвилювання / О. В. Авраменко // Проблеми вдосконалення практики застосування кримінально-правових засобів протидії злочинності органами внутрішніх справ: Матер. міжнар. наук.-практ. конфер., 30 вересня 2004 р. – Львів, 2005. – С. 73-79.

УДК 343.232. (043.2)

Удовицький Є. М., студент,
Інститут прокуратури та слідства,
Національний університет «Одеська юридична академія», м. Одеса
Науковий керівник: Коломієць-Капустіна Ю. Ю., к.ю.н., доцент

ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ АСПЕКТИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОСТУПКІВ

Розвиток кримінального права не стоїть на місці, він весь час знаходиться в динаміці, що спричиняє виникнення різних інститутів. Одним з таких є інститут кримінальних проступків. Перспективи виділення його були окреслені Концепцією реформування кримінальної юстиції в Україні 2008 р. Надалі ця перспектива була реалізована з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України (далі КПК), який набрав чинності 20 листопада 2012 р. Він передбачає поділ усіх злочинних посягань на злочини і кримінальні проступки.

Окремі питання про кримінальні проступки в своїх працях досліджували такі вчені, як Н. Л. Березовська, М. М. Дмитрук, В. Т. Навроцький, Л. В. Павлик, В. А. Туляков та інші.

Мета моєї роботи полягає в тому, щоб дослідити позитивні і негативні моменти стосовно запровадження інституту проступків і дійти до висновку стосовно доцільності його введення.

Науковці наводять такі аргументи на користь запровадження кримінального проступку: 1) окремі злочини невеликої тяжкості, за які не передбачається покарання у вигляді позбавлення волі, перетворюються у кримінальні проступки, що є гуманізацією кримінального права; 2) в чинному КПК України запропоновано спрощену процедуру розгляду кримінальних проступків, у менший строк, що сприятиме швидкому їх вирішенню, також це дасть працівникам правоохоронних органів більше часу на розкриття злочинів, які мають статус тяжких та особливо тяжких. У зв'язку з цим буде сприяння економії бюджетних коштів на функціонування судочинства [3, с. 525]; 3) запровадження кримінального проступку як самостійного інституту допоможе зменшити кількість злочинів, можна так сказати, що відбудеться певна декриміналізація; 4) вилучення зі сфери адміністративно – правового регулювання деліктів (таких дій чи бездіяльності, що посягають на громадський порядок, власність, права і свободи громадян) дасть змогу систематизувати адміністративне право; 5) оскільки за вчинення кримінального проступку судимість не наставатиме це зменшить кількість судимих людей в країні, що не вплине на реалізацію прав особи в майбутньому; 6) таким чином зменшиться кількість застосування до засуджених таких засобів кримінальної відповідальності як позбавлення волі.

Слід наголосити на тому, що серед перелічених аспектів нічого не йдеться про покращення становища потерпілого, адже КК передбачає таке завдання, а саме, захист і охорону прав і свобод людини і громадянина, що не може не наводити на думку, що дана гуманізація буде стосуватися виключно особи, яка буде визнана винною у вчиненні кримінального правопорушення. На цьому також наголошує і В. А. Туляков, зазначаючи, що серед учасників кримінально–правових відносин (злочинець – держава – потерпілий – треті особи) центральне місце повинен займати потерпілий [2, с. 145].

Таким чином слід наголосити і на негативних аспектах: 1) збільшиться статистика вчинення кримінальних правопорушень, адже збільшиться кількість таких суспільно небезпечних діянь, у зв'язку з вилученням адміністративних деліктів; 2) в статті 92 Конституції України зазначено, що лише законами передбачається відповідальність за цивільні, адміністративні, дисциплінарні правопорушення та злочини, але про проступки в даному переліку нічого не зазначається; 3) з тексту проекту Швеця В. Д. Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо введення інституту кримінальних проступків» неясно, чи створює множинність вчинення злочину і проступку (наприклад, особа спочатку вчиняє крадіжку, передбачену частиною першою статті 185 законопроекту (злочин), а потім – дрібне викрадення чужого майна, передбачене статтею 481 (кримінальний проступок)), і яким чином це позначається на кваліфікації

вчинених діянь і розмірі остаточного покарання [1, с. 3]; 4) викликає заперечення п. 7 ч. 1 ст. 3 КПК України, де йдеться про визначення основних термінів, а саме про закон України про кримінальну відповідальність, який згідно положень кодексу складають законодавчі акти України, які встановлюють кримінальну відповідальність (Кримінальний кодекс України та закон України про кримінальні проступки) [1, с. 148]; 5) як вже зазначалося, що за вчинення кримінального правопорушення судимість не наставатиме то дане положення буде суперечити ustalеним положенням національної кримінально-правової доктрини. Саме судимістю кримінальна відповідальність відрізняється від інших видів юридичної відповідальності (адміністративної, дисциплінарної тощо).

Підсумовуючи та роблячи висновок стосовно проаналізованого матеріалу, можна стверджувати, що все ж таки присутня достатня кількість як негативних так і позитивних моментів. На нашу думку інститут кримінальних проступків потребує більш детального вивчення і розроблення як теоретиками так і практиками, тільки після вдосконалення теоретичної бази можна буде запроваджувати даний інститут.

Література

1. Березовська Н. Л. Зміни розділу II Кримінального кодексу України у зв'язку із введенням кримінального проступку / Н. Л. Березовська. // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету – 2012. – № 4. – С. 148 – 151.
2. Туляков В. А. Некоторые вопросы современной уголовно – правовой политики / В. А. Туляков [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.iolr.org/wp-content/uploads/2012/10/
3. Павлик Л. В. Перспективи виділення категорії кримінального проступку за злочинні посягання у сфері економіки / Л. В. Павлик [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2012-2/12plvuce.pdf>.

УДК 343.98.065 (043.2)

Чушенко І. М., Сенік М. В., студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Мотлях О. І., к.ю.н., доцент

МОЖЛИВІСТЬ ВИЗНАЧЕННЯ ВІКУ ЛЮДИНИ ЗА СЛІДАМИ ПАЛЬЦІВ РУК, ЗАЛИШЕНИМИ НА МІСЦІ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ

З давніх часів сліди людини використовуються при розслідуванні та розкритті злочинів. Так, у Китаї ще у XII–XIII ст. використовували відбитки пальців у розслідуванні злочинів. Нерідко вирішальне значення належить слідам і в сучасній практиці розслідування злочинів. З усіх слідів, які